

Arrest

nr. 66 943 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van Roma origine te zijn. U verklaarde dat u sinds 1999 ononderbroken in Firenze (Italië) heeft gewoond. Voor 1999 reisde u al regelmatig naar Italië en terug om er te bedelen. Volgens uw verklaringen verliet u Kosovo in februari 1999, een maand voordat de oorlog uitbrak, omdat u vreesde een oproepingsbrief voor het leger te zullen krijgen. Verder verklaarde u niet in Prishtina (Kosovo) te kunnen blijven omwille van problemen met een Albanese familie die in 1987 uw oom langs vaderszijde (M.(...) N.(...)) vermoord zou hebben. Om deze reden zou u er nooit rust gekend hebben. In 1991, nadat u uit de gevangenis was vrijgekomen, zou u ook in Italië door leden van diezelfde Albanese familie met een mes gestoken zijn geweest. Omwille van uw medische situatie verkreeg u omstreeks juni 2001 een medische verblijfsvergunning in Italië voor de

duur van één jaar. Sindsdien zou u zonder verblijfsdocumenten in Italië verbleven hebben. Nadat het gemeentebestuur van Firenze voor de tweede maal een bevel tot ontruiming stuurde naar het kamp waar u verbleef, besloot u op 25 januari 2011 om samen met uw huidige vrouw R.(...) M.(...) (O.V. 6.757.698) Italië te verlaten. Op 26 januari 2011 zou u in België toegekomen zijn, en diezelfde dag vroeg u hier nog asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw oude identiteitskaart; medische documenten met betrekking tot uw longperforatie in 2001 en de medische opvolging ervan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u verklaart Kosovo verlaten te hebben in 1999 omdat u vreesde een oproepingsbrief voor het leger te zullen krijgen om deel te nemen aan de oorlog én omdat uw familie in een vete met een andere familie zou zijn verwickeld omwille van de moord op uw oom in 1987 (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierover kan worden gesteld dat uw vrees om te participeren in het leger en zo te moeten deelnemen aan de oorlog niet meer actueel is, daar er aan de oorlog in Kosovo reeds in het jaar 2000 een einde kwam. Wat betreft de vete waarin u zou zijn verwickeld, dient opgemerkt te worden dat u hierover weinig gegevens kan verschaffen noch bewijzen kan voorleggen. U stelt tussen de moord in 1987 en uw definitief vertrek naar Italië reeds herhaaldelijk tussen Kosovo en Italië te hebben gereisd. In al die tijd zou u geen problemen met deze familie hebben gekend (gehoorverslag CGVS p. 11) U verklaart hierover dat u gedurende deze periode geen leden van deze familie zou zijn tegengekomen, wat weinig plausibel is. Ook het feit dat u zou zijn neergestoken in Italië door Albanezen omwille van deze feiten kan u op geen enkele manier onderbouwen. Wat er ook van zij, sinds 2001 kende u geen problemen meer omwille van deze reden én u heeft ook nagelaten om te informeren of er nog een probleem bestond tussen de beide families en of dat de families zich ondertussen met elkaar zouden hebben verzoend.

Verder kan worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit Kosovo onafgebroken in Firenze (Italië) heeft verbleven. Uw vrees voor vervolging valt niet te rijmen met het feit dat u zelf verklaart dat u tijdens uw elfjarig verblijf in Italië geen asiel heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 5). Er kan immers verwacht worden dat u voor de door u aangehaalde problemen in Kosovo internationale bescherming vraagt in het eerste land van aankomst, zijnde Italië, waar u gedurende elf jaar heeft verbleven. Deze attitude doet vragen rijzen bij uw vrees voor vervolging ten aanzien van Kosovo. Als reden voor het niet aanvragen van asiel in Italië verklaarde u dat u er nooit kans zou maken om als vluchteling erkend te worden gezien uw strafblad (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is echter een bewering die niet kan worden geobjectiveerd daar u zelfs nooit heeft geprobeerd om asiel te verkrijgen. Er dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart dat vier van uw broers in Italië wonen en er een verblijfsvergunning hebben (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw asielaanvraag in Frankrijk was ingegeven uit opportunistische redenen omdat u niet wilde teruggestuurd worden naar Kosovo (gehoorverslag CGVS p. 7). U stelt immers zelf dat u nooit van plan was om asiel aan te vragen, dat u enkel naar Frankrijk reisde omdat u onder invloed was van drugs en omdat u hoopte via een huwelijk met een Franse Roma-vriendin verblijfspapieren te bemachtigen. Dat u onmiddellijk na uw aanvraag terug naar Italië reisde zonder er de asielprocedure te doorlopen (gehoorverslag CGVS p. 8), doet nog maar eens vragen rijzen ten aanzien van de gegrondheid van uw vrees ten aanzien van uw geboorteland.

Wat er ook van zij, niets wijst er op dat u niet naar Kosovo zou kunnen terugkeren. Uw problemen, zo daar al geloof kan aan worden gehecht, quod non, dateren van meer dan tien jaar geleden en waren van plaatselijke aard. U stelt dat u enkel problemen had in Prishtina met één familie en geen problemen had met andere burgers, noch met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 13). U kan zich bij terugkeer zonder probleem elders in Kosovo vestigen. Uw algemene vrees om als Roma naar Kosovo terug te keren, strookt immers niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Prishtina wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen

veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde bevindingen. Uw paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. De medische attesten staven uw medische problemen, maar hebben verder geen invloed op uw asielaanvraag.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw huidige vrouw (R.(...) M.(...), O.V. 6.757.698) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hij niet betwist dat zijn vrees om opgeroepen te worden voor het leger en deel te nemen aan de oorlog niet langer actueel is. Verder betoogt hij dat het aannemelijk is dat hij niet veel kan vertellen over een familievete die al meer dan 20 jaar aansleept en dat hij juist wegens deze vete steeds tussen Italië en Kosovo reisde, om de desbetreffende Albanese familie te vermijden. Het is overigens geen louter lokaal probleem, gezien verzoeker in Italië werd neergestoken. Verzoeker merkt op dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2001 van plan was een poging te ondernemen om een legaal verblijf te bekomen in Italië, maar dat hij op dat moment werd neergestoken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) schendt het zorgvuldigheidsbeginsel of op zijn minst de motiveringsplicht door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met de situatie van Roma in Italië. Uit een rapport van Human Rights Watch blijkt immers dat Roma vaak door middel van geweld door de politie worden uitgezet. Zij hebben in Italië geen rechten en hebben vaak geen vertrouwen in overheidsdiensten. Bovendien is een illegaal verblijf in Italië strafbaar. Daarnaast legt verzoeker een rapport van Amnesty International van september 2010 voor waaruit blijkt dat Roma bij een terugkeer naar Kosovo zeer beperkte hulp krijgen en dat de discriminatie van Roma er diepgeworteld is. Een veilige terugkeer voor verzoeker en zijn vrouw is onmogelijk gezien zijn vrouw van Servische origine is en uit het rapport van Amnesty International blijkt dat personen in etnisch gemengde huwelijken nog meer risico lopen op discriminatie. Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door aan deze informatie voorbij te gaan. Verzoeker haalt een aantal vluchtelingenrechtelijke begrippen aan en stelt dat zijn problemen ontspruiten uit de jarenlange familievete en zijn origine als Roma. Deze problemen houden dan ook verband met artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de vervolging is voldoende ernstig aangezien verzoeker vreest voor zijn fysieke en psychische integriteit.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat het CGVS de formele motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet schendt, of op zijn minst de materiële motiveringsplicht, door op geen enkele manier te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij een reële vrees op ernstige schade heeft.

2.2.1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers vrees om te participeren in het leger niet meer actueel is, hetgeen verzoeker niet betwist, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de familievete waarin hij verwickeld zou zijn, dat zijn vluchtelingenrechtelijke vrees niet te rijmen valt met het feit dat hij gedurende zijn elfjarig verblijf in Italië geen asiel heeft aangevraagd en dat verzoekers algemene vrees om terug te keren naar Kosovo niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Wat betreft de familievete waarin hij verwickeld zou zijn, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet dienstig om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten die stelt dat verzoeker weinig gegevens kan verschaffen noch bewijzen kan voorleggen aangaande deze vete die reeds meer dan 20 jaar zou aanhouden. Waar verzoeker opmerkt dat het aannemelijk is dat hij niet veel weet over een vete die reeds zovele jaren

aanhoudt, dient vastgesteld te worden dat juist in tegendeel verwacht kan worden van verzoeker dat hij een kernaspect van zijn asielrelaas op een correcte manier kan weergeven. Van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een familievete, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze vete aannemelijk maakt en hieromtrent coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Verzoeker blijft hier echter in gebreke waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de familievete waarin hij verwickeld zou zijn. Het al dan niet plaatselijke karakter van zijn problemen doet dan ook niet ter zake. Bovendien kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij gepaste inspanningen doet en minstens geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen aangezien hij reeds sinds 2001 geen problemen meer kende omwille van de aangehaalde familievete. Verzoeker laat dit echter na, hetgeen wel degelijk wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker. Dit doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Het voorgelegde medische dossier staft verzoekers medische problemen, doch toont niet aan hoe hij deze heeft opgelopen en kan aldus geenszins aangewend worden ter staving van verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees.

Wat betreft de stelling van het CGVS dat verzoekers vrees voor vervolging niet te rijmen valt met het feit dat hij tijdens zijn elfjarig verblijf in Italië geen asiel heeft aangevraagd, stelt verzoeker dat het CGVS het zorgvuldigheidsbeginsel en minstens de motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de situatie van Roma in Italië. Hij voert hiertoe een rapport van Human Rights Watch aan waaruit blijkt dat Roma vaak door middel van geweld gedwongen worden uitgezet. Verzoeker maakt echter niet *in concreto* aannemelijk dat het rapport op hem van toepassing zou zijn. Verder poneert verzoeker de stelling dat Roma in Italië geen rechten hebben en dat een illegaal verblijf in Italië strafbaar is, doch dit onderbouwt hij geenszins. Aldus geeft verzoeker geen afdoende verklaring voor het feit dat hij elf jaar in Italië verbleef en er geen internationale bescherming zocht zodat eens te meer ernstige vragen bij de ernst van verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Kosovo.

Aangaande de algemene situatie van Roma in Kosovo, stelt verzoeker dat Roma bij een terugkeer naar Kosovo slechts zeer beperkte hulp krijgen, haast geen toegang hebben tot huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en werk en dat discriminatie van Roma er diepgeworteld is. Personen uit etnisch gemengde huwelijken, zoals verzoeker en zijn Servische vrouw, lopen nog meer risico op discriminatie. Ter staving verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van september 2010. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat echter geenszins om de uitgebreide en gedetailleerde informatie van het CGVS, die werd samengesteld uit een veelheid aan objectieve bronnen, te weerleggen (stuk 21, landeninformatie). Bovendien maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat het rapport op hem van toepassing is. De overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken over de situatie van Roma in Italië worden evenmin *in concreto* toegelicht en zijn aldus niet bij machte de door het CGVS gehanteerde informatie te ontcrachten die stelt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo als stabiel en kalm omschreven kan worden. Ook verzoekers theoretische betoog aangaande een aantal vluchtelingenrechtelijke begrippen en de bewijsvoering zijn geenszins dienstig om de concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.2.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Hij heeft bijgevolg kritiek op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt door op geen enkele manier te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker baseert zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze die de grondslag vormen van zijn asielrelaas. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongelooftwaardigheid van zijn problemen en de algemene situatie van Roma in Kosovo, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De aangehaalde rapporten van Human Rights Watch en van Amnesty International, die niet *in concreto* worden toegelicht, zijn evenmin bij machte hier een ander licht op te werpen en tonen niet aan dat er

wat hem betreft zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat het CGVS de zorgvuldigheidsplicht schendt door geen rekening te houden met de door verzoeker aangebrachte informatie, dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Rom machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER